

DE REFORMATIE

WEEKBLAD TOT ONTWIKKELING VAN HET GEREFORMEERDE LEVEN

DIE OWE JEUGD VERNIEUWT ALS EENS ARENDS PSALM 103:9

Onder redactie van Prof. Dr K. Schilder, Dr C. Tazelaar en Prof. Dr J. Waterink

Medewerkers: Dr H. A. van Andel, Solo; Dr R. E. van Arkel, Utrecht; Dr Henry Beets, Grand Rapids; Dr C. Bouma, 's-Gravenhage; Dr K. Fernhout, Baarn; Prof. Dr T. Hoekstra, Kampen; Dr G. Keizer, De Steeg; Dr B. A. Knoppers, Amsterdam; Dr C. Lindeboom, Amsterdam; Dr S. O. Los, 's-Gravenhage; Dr J. W. Marmelstein, Amsterdam; Dr F. C. Meijster, Rotterdam; G. Meima, Groningen; Dr A. Ringnalda, Ermelo; Dr J. C. Rullmann, Wassenaar; J. Strikwerda, Dokkum; Dr J. Thijss, Zwolle; Dr J. Veldkamp, Hilversum; Prof. Dr D. H. Th. Vollenhoven, Amsterdam; Dr J. de Vries, Tilburg; Dr J. D. Wielenga, Franeker; Mr J. A. de Wilde, 's-Gravenhage.

Stukken voor de Redactie zende men aan den secretaris der Redactie:
Dr C. TAZELAAR, 2e Const. Huygensstr. 77, Amsterdam

Drukkers-Uitgevers:
OOSTERBAAN & LE COINTRE, Goes
Tel. No. 58 — Postrekening No. 36000.

Abonnement: f 2.50 per halfjaar bij vooruitbetaling.
Voor 't Buitenland f 7.50 en voor Ned.-Indië f 6.— per jaar.
Advertentiën: 25 ct. per regel. — Losse nummers f 0.15.

INHOUD: Hoofdartikel: Jaarwisseling. — Uit de Schrift: Geweldig (Ps. 93:4). — Kerkelijk Leven: Pluriformiteit der kerk en epigonisme (nieuwe reeks). VI. „Doleerende opmerkingen“. — Lit. en Kunst: Kerst- en Silvesterpoëzie van Willem de Mérode, II. — Opvoeding en Onderwijs: Kinderen, wat zijn ze? IV. — Pop. Wet. Schetsen: De dingen van zijn Vader. — Uit de Historie: Hoe men geschiedenis schrijft. II. — Perschoon. — Boekbespreking. — Kerknieuws.

HOOFDARTIKEL

Jaarwisseling.

Het jaar is weer voorbij.

Het jaar van depressie en het jaar van hope. Het jaar van een koningsmoord en het jaar van een mislukte ontwapenings- en vlootconferentie. Het jaar van de Uiverglorie en het jaar van de Uivercalastrophe. Het jaar van het sterven onzer veelbeminde Koningin-Moeder, de barmhartige, en het jaar van het worstelen om door barmhartigheid te redden. Het jaar van het sterven van onzen eenigen prins en het jaar van de wille weduwekap onzer geliefde Vorstin.

Het was een jaar van wijsheid en een jaar van dwaasheid. Grootte wijsheid heeft, als middel in Gods hand, oorlogen weten te voorkomen; maar bij de overleggingen dezer wijsheid zaten mensen, die aan een keizermoord hun positie danken, mede aan tafel, om te overwegen wat gedaan moest worden tegen hen, die van een vage schuld van nalatigheid inzake een koningsmoord werden beticht. Het was een jaar van worstelen om het Schip van Staat rechten koers te doen houden en het was een jaar, waarin mensen zonder verantwoordelijkheid hun wanwijsheid propageerden en de hoofden op hol maakten met allerlei onverantwoordelijke theorieën. Het was een jaar van strijd voor de Kerk van Christus; het was een jaar waarin de Kerk des Heeren Gods wondere zegeningen herdacht. Het was het jaar van de herdenking van de Afscheiding, die de eenheid zocht door de waarheid. Het was het jaar waarin in naam der waarheid op vele wijzen de eenheid werd verbroken.

Wij buigen ons en wij zeggen: „O God, wat zijn wij mensen dwaas en wat doen wij het altijd weer slecht, wat doet Gij het altijd weer goed“.

Wij gewinnen zoo aan het voortschrijden van den tijd.

Wij komen er zoo weinig toe om rustig ons rekenschap te geven van wie wij zijn voor elkaar, van wie wij zijn voor God.

En nu is het gemakkelijk om elkaar in een Oudejaarsavondstemming te praten.

Maar dat helpt zoo weinig.

De eerste vraag is, of wij voor Gods aangezicht Oudelaarsavond vieren kunnen. Of wij den moed hebben om achterom te zien, ook als het licht Gods valt over ons leven in het afgelopen jaar.

Wij gewinnen dikwijls niet alleen aan het voortschrijden van den tijd, maar ook aan de steeds aanwezige genade van onzen God in Christus. Hoe weinig worden wij aangegrepen door de gedachte, dat God, onze God, in den band van Zijn Verbond ons bindt, van dag tot dag en van jaar tot jaar. Hoe menigmaal klagen wij over alles en nog wat, zonder te letten op de trouw van Hem, die ons steeds draagt. Hoe dikwijls zijn wij bereid tot klacht, zonder te letten op den ernst van het woord: „Wat klaagt dan een levend mensch? Een iegelijk klage vanwege zijn zonden“.

En zoo worden wij er juist bij de jaarwisseling zoo sterk aan herinnerd, dat het alleen Gods genade is, waardoor wij zijn kunnen, wat wij zijn; dat het alleen de ontferming van onzen God is, die ons, zelfs als wij klagende onzen weg gaan, moet dragen en ondersteunen.

De vraag dringt zich dan ook aan ons op of wij verder gekomen zijn in 1934. Of wij dichter bij Christus gekomen zijn, of wij gegroeid zijn in ons geloof, of wij gewassen zijn in heiligheid.

Wat hebben wij in het afgelopen jaar beteekend voor Gods Koninkrijk? Wat hebben wij aan vruchten voortgebracht? Zijn wij leesbare brieven van Christus geweest? Ja, het is wel waar, het blijven altijd hanepooten die wij schrijven, maar heeft die, die lezen wilde in ons leven den naam Christus kunnen spelen?

Elken dag moeten wij ons de vraag stellen, wat ons leven beteekent. Maar Oudjaar geeft ons bijzondere reden om daartoe even stil te zijn.

En wanneer wij dan moeten erkennen, dat wij weinig vrucht dragen, behooren wij ons dan niet af te vragen of dat ook kan komen, omdat wij te weinig leven vanuit den band met Hem, in wien wij alleen vrucht dragen kunnen? „Zonder mij kunt gij niets doen“, zoo zeide Christus. Dat wij vaak zoo weinig kunnen doen, zou dat ook komen daardoor, dat wij „doen“ buiten Hem om?

Christus stelt ons bij de jaarwisseling voor Zijn aangezicht. En als wij tegenover Hem staan, wat is er dan veel van ons werk waarop wij trotsch waren, veel van onzen ijver waardoor wij onszelf bezielde achten, veel van onze beste pogingen die wij vol moed in daden wilden omzetten, dat verdwijnen moet, omdat het voor Hem niet kan bestaan, wij wij immers zoo vaak gewerkt en gedaan, gewild en gepoogd, gesproken en gestreden hebben, zonder dat onze levensuitingen opkwamen uit den eenigen wortel van waarachtig leven in gemeenschap met onzen Heiland, door den geest Gods in ons gewerkt.

Ach, wat hebben wij het in 1934 ook weer slecht gedaan.

Maar als wij zoo er tegenover staan, dan belevan wij de jaarwisseling biddend.

Want dan vragen wij voor het nieuwe jaar onzen God of Hij ons nu eindelijk eens wil laten sterven aan onszelf, aan ons eigen willen, aan ons eigen pogen, aan ons eigen streven; zoo, dat God ons leert, dat Hij in ons werken moet door Zijn Geest het willen en het volbrengen naar Zijn welbehagen.

Laten wij belijden, dat wij alleen dan wat van 1935 terecht zullen brengen, wanneer Christus door Zijn geest Zijn werk in ons voltrekt.

En dan weten wij het, dat wij leven in een tijd vol van spanningen.

Onze arme wereld leeft elken dag op den rand van een afgrond. Wij weten het zoo goed, dat het heusch enkel maar een banaliteit is, wanneer wij het zeggen.

En toch, en toch, wij zeggen daarmee zoo iets geweldigs, zoo diep ernstigs, zoo iets aangrijpends.

Als het waar is, dat de wereld dwaas is, dat onze cultuur te gronde dreigt te gaan, dat het menselijke kunnen een fiasco dreigt te worden, dat men geen perspectief ziet, waar men ook kijkt, — blijft het dan ook niet waar, dat wij als Christenen komen met de pretentie dat er wel perspectief is, dat er wel hoop is, dat er wel verwachting is?

En wat doen wij nu om in onzen armen tijd, in deze arme wereld van die verwachting te getuigen?

Zijn wij waarlijk dragers van het licht der verlossing?

Leggen wij waarlijk getuigenis af van de hope die in ons is, zoo, dat een arme wereld het hooren kan en dat de duizenden stumperds, die moedeloos daar heen gaan, getrokken worden door het licht dat geschieden heeft in de duisternis van ons eigen hart?

Wij beginnen nu een nieuw jaar. Wij gelooven dat wij van Christus zijn.

En wij zingen misschien:

Nu stap ik rustig aan,
'k Betreed een effen baan, —
maar koml men op de baan naast ons wandelen,

omdat men getrokken wordt door de geloofsrust waarmee wij 1935 aanvangen?

Sprekten wij nu van den vrede, die in ons is en van de verwachting dat 1935 altijd goed zal zijn, hoe het ook gaat, op zulk een wijze, dat anderen het ook kunnen verstaan?

Beseffen wij wel den geweldigen ernst van het feit dat wij als Christenen, als leden van de Kerk des Heeren nu weer vlak voor een nieuw jaar staan, een jaar waarin onze wereld, ons volk, onze omgeving mede voor onze rekening liggen?

Laten wij ons licht alzoo schijnen voor de menschen, dat zij onzen Vader die in de hemelen is, verheerlijken?

Wat zijn wij dikwijls slap, slap ook in ons getuigenis. Wij zijn vaak zoo noodeloos klein, klein in onze opmerkingen, klein in onzen strijd. Wij strijden tegen de muggen in het eigen huis — dat is op zichzelf zoo erg niet — maar wij zijn daar dikwijls zoo ernstig mee bezig en wij slaan zoo verwoed in alle richtingen, dat wij niet merken, dat daarbuiten de vijanden van Gods Koninkrijk brandstoffen aandragen om Gods tempel in brand te steken. Wij merken niet, dat de listige vijand honderden van onze jonge menschen lokt naar het kamp aan de overzijde. Wij merken het niet, dat er toeschouwers staan daarbuiten die zeggen: „Hé, christen-zijn beteekent zeker vliegvanger wezen“.

Laten wij bij de jaarwisseling bidden van onzen God, dat wij in 1935 den goeden strijd strijden mogen.

Dat wij uitgaan mogen om te zoeken, te behouden, te redden vele van onze arme medemenschen.

Maar ook dat wij getrouwd mogen zijn om te getuigen tegen de verdwazing van een schuldlige wereld.

Wij hebben het zoo noodig te bidden dat oprechtheid en vroomheid ons behoeden.

Ons Christendom is vaak zoo machteloos, omdat beide al te zeer onthreken.

Eerzucht, ijdelheid, geldgierigheid, baantjesjagerij, vleierij, mooiweerspelerij, ook kuiperij, laster, achterklap en ziekelijke begeerten om in de wereld groot genoemd te worden, bederven dikwijls het beste van onze kracht.

Laat de jaarwisseling ons brengen tot zelfonderzoek, zoo, dat wij ons voor God buigen met de bede

Beproof vrij van omhoog
Mijn hart, dat voor Uw oog,
Alwetende, steeds open lag.

En eerst wanneer wij in die gestalte zijn kunnen wij om Gods wil iets voor Gods Koninkrijk beteekenen. Dan eerst kunnen wij als Christenen het jaar beginnen in de wetenschap, dat wij een strijd te strijden hebben; een strijd tegen een zondige wereld evenzeer als tegen ons eigen zondige hart.

Dan kunnen wij ook ernstig pogen, het werk van onzen God te dienen op elk terrein des levens.

Dan durven wij ook getuigen tegen de dwaasheden die wij in de wereld zien.

Dan durven wij ook elkander de waarheid te zeggen tot heil van de zaak van Gods Koninkrijk.

En dan heeft de jaarwisseling een loutering voor ons beteekend.

Dan zijn wij door de genade onzes Gods met nieuwe kracht bezielde.

En dan is, door de gunst onzes Gods over ons, de toekomst licht, wij de glansen van Gods ontferming er over schijnen.

Ach ja, dat wisten wij allemaal al lang.
Nieuw is dat alles niet.
Neen, want het Christendom heeft ook niet de bedoeling om nieuws te brengen.
Het wil, dat gij nieuw wordt.
Vouw nu Uw krant maar dicht en zeg maar: